

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1985/2020
14.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Јовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Основни суд у Бујановцу, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 18/19 од 04.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 14.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 18/19 од 04.04.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 18/19 од 04.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу Прр1 66/18 од 05.12.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете, која је тужиоцу изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Бујановцу И 7256/10, (у оквиру ког је спојен предмет И 5/07) исплати износ од 384.839,00 динара, са законском затезном каматом на овај износ почев од 19.06.2006. године, па до исплате и износ од 21.295,00 динара на име трошкова парничног поступка, са законском затезном каматом на овај износ почев од 19.06.2006. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гжрр 18/19 од 04.04.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и пресуда Основног суда у Бујановцу Прр1 66/18 од 05.12.2018. године се потврђује.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила посебну ревизију због погрешне примене материјалног права сходно одредби члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене одлуке која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Према утврђеном чињеничном стању, поравнањем Општинског суда у Бујановцу П 402/04 од 19.06.2006. године обавезан је ДП „Интеграл“ Бујановац да тужиоцу на име неисплаћене зараде исплати износ од 384.839,30 динара са законском затезном каматом почев од 19.06.2006. године па до коначне исплате као и износ од 21.295,00 динара на име трошкова поступка. Решењем Привредног суда у Лесковцу Ст. 54/2010 од 13.08.2010. године отворен је и закључен стечајни поступак над дужником „Интеграл“ ДОО Бујановац и одлучено да по правноснажности решења имовина стечајног дужника прелази у својину Републике Србије. Решењем Основног суда у Бујановцу Р4 И 38/2016 од 29.07.2016. године утврђено је да је тужиоцу повређено право на суђење у разумном року, у поступку по предмету истог суда И 7256/10. Решењем Основног суда у Бујановцу И 7526/10 од 20.04.2016. године обустављен је поступак извршења по предлогу повериоца, овде тужиоца, против дужника ДП „Интеграл“ ДОО Бујановац, због брисања дужника из регистра привредних регистара. О праву тужиоца на новчано обештећење у висини новчаног обештећења, судови су одлучили ценећи одредбу члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужена указује на погрешну примену материјалног права и потребу за уједначавањем праксе у погледу одлуке о накнади за новчано обештећење. Међутим, висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према околностима које су од утицаја на оцену трајања суђења у разумном року, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року поднета је дана 31.03.2017. године, са захтевом за исплату износа

од 384.839,00 динара. На дан подношења тужбе 1 евро је према средњем курсу НБС износио 123,95 динара, па вредност предмета спора побијаног дела представља динарску противвредност од 3.104 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужене није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић